

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Pierre Fabre Dermo-Cosmétique SAS

Strona pozwana: Président de l'Autorité de la Concurrence, Ministre de l'Économie, de l'Industrie et de l'Emploi

przy udziale: Prokuratora, Komisji Europejskiej

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour d'appel de Paris — Konkurencja — Ogólny i bezwzględny zakaz sprzedaży przez Internet produktów kosmetycznych i pielęgnacyjnych, nałożony przez dostawcę na autoryzowanych dystrybutorów w ramach sieci selektywnej dystrybucji — Obowiązek prowadzenia sprzedaży takich produktów w przestrzeni fizycznej i w obecności dyplomowanego farmaceuty — Kwalifikowane ograniczenie konkurencji ze względu na cel w rozumieniu art. 81 ust. 1 traktatu WE, które nie może zostać objęte wyłączeniami grupowymi przewidzianymi przez rozporządzenie Komisji nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (Dz.U. L 336, s. 21) — Możliwość objęcia wyłączeniem indywidualnym na podstawie art. 81 ust. 3 traktatu WE

Sentencja

Artykuł 101 ust. 1 TFUE należy interpretować w ten sposób, że klauzula umowna w ramach systemu dystrybucji selektywnej, wymagająca, żeby sprzedaż artykułów kosmetycznych i pielęgnacyjnych odbywała się w przestrzeni fizycznej w obowiązkowej obecności dyplomowanego farmaceuty, której konsekwencją jest zakaz wykorzystania Internetu dla celów tej sprzedaży, stanowi ograniczenie ze względu na cel w rozumieniu tego przepisu, jeżeli w następstwie indywidualnego i konkretnego badania treści i celu tej klauzuli umownej oraz prawnego i gospodarczego kontekstu, w jaki jest ona wpisana, okaże się, że zważywszy na właściwości przedmiotowych produktów, taka klauzula nie jest obiektywnie uzasadniona.

Artykuł 4 lit. c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych należy interpretować w ten sposób, że wyłączenie grupowe przewidziane w art. 2 tego rozporządzenia nie ma zastosowania do umowy dystrybucji selektywnej, która zawiera klauzulę de facto zakazującą Internetu jako środka sprzedaży produktów umownych. Natomiast taka umowa może korzystać indywidualnie z wyłączenia legalnego z art. 101 ust. 3 TFUE, jeżeli spełnione są przesłanki tego przepisu.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.1.2010.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 13 października 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-454/09) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc przyznana spółce New Interline SpA — Odzyskanie pomocy)

(2011/C 355/05)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: E. Righini, B. Stromsky i D. Grespan, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoch (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili i B. Tidore, avvocati dello Stato)

Przedmiot

Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Brak przyjęcia w wyznaczonym terminie środków koniecznych do zastosowania się do art. 2, 3 i 4 decyzji Komisji 2008/697/WE z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 13/07 (ex NN 15/06 i N 734/06) udzielonej przez Włochy spółce New Interline [zgłoszonej pod numerem C(2008) 1321]

Sentencja

- 1) Nie przyjmując w wyznaczonych terminach wszelkich środków koniecznych w celu zapewnienia wykonania decyzji Komisji 2008/697/WE z dnia 16 kwietnia 2008 r. w sprawie pomocy państwa C 13/07 (ex NN 15/06 i N 734/06) udzielonej przez Włochy spółce New Interline, Republika Włoch uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 249 akapit czwarty WE oraz art. 2 i 3 tej decyzji.
- 2) Republika Włoch pokrywa koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 24 z 30.01.2010.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 13 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Pontevedra — Hiszpania) — Aurora Sousa Rodríguez, Yago López Sousa, Rodrigo Puga Lueiro, Luis Rodríguez González, María del Mar Pato Barreiro, Manuel López Alonso, Yaiza Pato Rodríguez przeciwko Air France

(Sprawa C-83/10) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Transport lotniczy — Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 — Artykuł 2 lit. l) — Odszkodowanie na rzecz pasażerów w przypadku odwołania lotu — Pojęcie odwołania (lotu) — Artykuł 12 — Pojęcie dalszego odszkodowania — Odszkodowanie na mocy prawa krajowego)

(2011/C 355/06)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Pontevedra

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Aurora Sousa Rodríguez, Yago López Sousa, Rodrigo Puga Lueiro, Luis Rodríguez González, María del Mar Pato Barreiro, Manuel López Alonso, Yaiza Pato Rodríguez

Strona pozwana: Air France

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Pontevedra — Wykładnia art. 2 lit. l), art. 8, 9 i 12 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1) — Pojęcie odwołania lotu — Usterki techniczne — Pojęcie dalszego odszkodowania — Uprawnienie do odszkodowania na mocy przepisów krajowych

Sentencja

- 1) Pojęcie odwołania (lotu) określone w art. 2 lit. l) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 należy interpretować w ten sposób, że w okolicznościach takich jak będące przedmiotem postępowania krajowego dotyczy ono nie tylko sytuacji, gdy odłot danego samolotu wcale nie następuje, ale obejmuje również przypadek, w którym ten samolot wprawdzie wystartował, ale następnie z jakichkolwiek względów był zmuszony zawrócić na lotnisko wylotu, a jego pasażerowie zostali przeniesieni na inne loty.
- 2) Pojęcie dalszego odszkodowania, o którym mowa w art. 12 rozporządzenia nr 261/2004, należy interpretować w ten sposób, że pozwala sądowi krajowemu zasądzić, na warunkach przewidzianych w konwencji w sprawie ujednoczenia niektórych zasad dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego lub w prawie krajowym, odszkodowanie z tytułu poniesionej szkody, w tym krzywdy, w związku z niewykonaniem umowy przewozu lotniczego. Pojęcie dalszego odszkodowania nie może natomiast służyć sądowi krajowemu za podstawę prawną nakazania przewoźnikowi lotniczemu zwrotu na rzecz pasażerów, których lot był opóźniony lub odwołany, wydatków, jakie musieli oni ponieść w związku z uchybieniem przez tego przewoźnika lotniczego obowiązkom zapewnienia pomocy i opieki, które na nim ciążyą na mocy art. 8 i 9 wspomnianego rozporządzenia.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 13 października 2011 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden — Niderlandy) — Prism Investments BV przeciwko J.A. van der Meerowi, działającemu jako syndyk masy upadłości Arilco Holland BV

(Sprawa C-139/10) ⁽¹⁾

(Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Stwierdzenie wykonalności — Podstawy odmowy — Wykonanie w państwie pochodzenia orzeczenia będącego przedmiotem wniosku o stwierdzenie wykonalności)

(2011/C 355/07)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Prism Investments BV

Strona pozwana: J.A. van der Meer, działający jako syndyk masy upadłości Arilco Holland BV

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Hoge Raad der Nederlanden — Wykładnia art. 34, 35, 43, 44 i 45 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. L 12, s. 1) — Podstawy odmowy — Wyczerpujące wyliczenie — Wykonanie obowiązku wynikającego z orzeczenia krajowego będącego przedmiotem wniosku o stwierdzenie wykonalności

Sentencja

Artykuł 45 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby sąd rozpatrujący skargę przewidzianą w art. 43 lub 44 rzeczono rozporządzenia odmówił stwierdzenia wykonalności orzeczenia lub je uchylił z innej przyczyny niż wskazane w jego art. 34 i 35, takiej jak wykonanie tego orzeczenia w państwie członkowskim pochodzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 113 z 1.5.2010.

⁽¹⁾ Dz.U. C 134 z 22.5.2010.